

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. január 1.
(vasárnap)**

Horváth Géza

DEO VOLENTE (ISTEN AKARATÁBÓL)

Énekek: 191; 285,1-4; 5; 6-8

Lekció: Máté 6,24-34

Alapige: Jakab 4,13-17

Tehát, akik azt mondjátok: ma vagy holnap elmegyünk abba a városba és ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyereséget szerzünk – azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik. Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, ezt vagy azt fogjuk cselekedni. Ti azonban most kérkedtek elbizakodottságotokban; minden ilyen kérkedés gonosz. Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy ennek az esztendőnek az első napja éppen vasárnapra esett, és így először is Jézus Krisztus feltámadására gondolhatunk. Feltámadt a halálból, meggyőzte a halált, ama félelmek királyát legyőzve, nekünk reménységet, jövőt, hitet, boldogságot adott és készített.

Magasztalunk az Úr Jézus Krisztus életéért. Köszönjük, hogy a te jobboldon van, Atyánk, és onnan az Ő népét kormányozza, vezet szüntelen, szemmel tartja, őrzi és gyűjti még igéje és Szentlelke által az egész világon ennek a népnek, ennek a nyájnak a tagjait, hogy majd egyszer átadja az országot neked, Atyánk.

Köszönjük a kegyelmi időt, hogy még felkelt a nap ma is. Ebbe az évbe léphettünk kegyelmedből, Urunk. Megengeded nekünk ezt az esztendőt, amelynek a végét nem tudjuk, ezért engedd, hogy reád bízunk magunkat ismét. Kérünk, hogy segíts reád nézni szüntelen majd ebben az esztendőben. Te pedig, Urunk, vezess minket igéddel és Lelkeddel. Járj előttünk, győzz le és győzz meg bennünket minden tekintetben: mi az, ami javunkat munkálja. Köszönjük, hogy már a hallott igében is úgy állsz előttünk, mint drága gondviselő Atya, aki jól tudod, mire van szüksége gyermekeidnek, aki nem tagadsz meg tőlünk semmi jót. Hiszen ha mi gonosz létünkre tudunk gyermekeinknek jó ajándékot adni, mennyivel inkább adsz te.

Köszönjük, hogy amikor kérésre intsz bennünket, akkor azért teszed, mert ezt a bizalmat akarod megpróbálni: vajon tényleg tőled várunk-e mindent. Vajon egyedül csak beléd vetjük-e bizodalmunkat, mint a Szentháromság egy örök, igaz Istenbe.

Köszönjük hatalmat, dicsőségedet, fenségedet, nagyságodat. Köszönjük, hogy ezzel a dicsőséggel, fenséggel és nagysággal jelensz meg közöttünk, Urunk. Áldunk igéd örökkévaló voltáért. Köszönjük, hogy e régi hír mindig örökre új.

Ezért kérünk, hogy ebben az esztendőben is, ezen a mai alkalmon is táplálj minket drága igéddel. Kérünk, légy jelen közöttünk, szenteld meg gondolatainkat, végy el tőlünk fáradságot is azért, hogy tudjunk figyelni, magunkat megüresítve várni és kérni, hogy szólj hozzánk.

Hallgass meg bennünket kegyelmedből.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet újévi istentiszteletünkön. Istentől ezt az igét kaptuk a Jakab levele 4. fejezetéből. Arról ír Jakab bizonyos rétegnek, kereskedőknek, akik elhatározták, hogy ma vagy holnap elmennek egy városba, ott kereskednek és nyernek. Azt mondja nekik az ige: nem tudjátok, mit hoz a holnap. A ti életetek csak pára. Holott ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja, és élünk...

Ez az egyetlen rövid mondat határozza meg akár ezt a mai napunkat, akár az előttünk álló évet, gondolkozásunkat, cselekedeteinket, terveinket, céljainkat: Ha az Úr akarja és élünk...

Használják ezt azért sokan, de egyre inkább az az érzésem, hogy inkább olyan megszokásból, olyan kegyes szólamként tesszük hozzá bizonyos tervekhez és vágyakhoz: ha az Úr akarja, ha Isten akarja, vagy azt is lehet többször hallani: ha Isten is úgy akarja. A mai istentiszteleten

határozza meg ez az ige a mi lelki gondolkozásunkat, és vegyük komolyan ennek az igének az üzenetét: ha az Úr akarja... — hogy ezt tudjuk ebben az esztendőben használni, ezzel bizonyosságot tenni, hiszen ez hitvallás is.

Hitvallás Isten mellett, hitvallás Istenről, hogy van egy hatalom, egy fenség, akinek van akarata. Ebben benne van, hogy ez a fenség személy, nem egy létező fogalom, mert van akarata. Ez a személy, akit mi Atyánk-ként ismerünk, az Ő akaratát megmutatja és közli is velünk. Kérjük is az egyik énekben: Akaratod nekem mutasd meg szüntelen, ne rejtse el, Mesterem, tetszésedet.

Jó lenne ebben az évben tehát ráhangolódni erre: ha az Úr akarja...

Emlékszem, fiatal voltam, a Debreceni Kollégium első gimnazistája, és abban az időben még nem volt mobiltelefon, telefon is csak alig. Ha haza akartunk telefonálni, akkor bementünk a Postára, megkértük a számot, aztán egy óra múlva kiabáltak: tessék a 2. fülkébe menni! — Szóval jobb volt, ha a kapcsolatot levelezés útján tartjuk. Megírtuk a levelet egymásnak, és emlékszem, hogy elég sok levelet kaptam a lelkipásztortól, mert hála Istennek, jó volt a kapcsolat közöttünk. Ő, amikor írt valamit, valamilyen tervről, hogy hova megy, hol fog szolgálni, mi lesz a gyülekezetben, akkor mindig két betűt írt oda, amit egy darabig nem értettem. Egy D.v. volt. Most már én is tudom, sőt elég hamar megtudtam, mert megkérdeztem. Elmondta, hogy ez azt jelenti: Deo volente.

A régiek sokszor használták ezt a kifejezést a levelezésben: Deo volente, ami azt jelenti: Isten akaratából. Tulajdonképpen az, amit itt Jakab mond, hogy „ha az Úr akarja és élünk”. Isten akaratából.

Ha ezt az ígét megnézzük, akkor az egésznek az üzenete az a számkra, hogy hagyatkozz te nyugodtan erre az Istenre! Hagyatkozz az Ő akaratára. Ne a magad eszére támaszkodj. Van is egy ilyen bibliai ige: Bízd csak azért magadat reá és légy békeségben. Ezekből jó származik reád. — Egy másik helyen meg azt mondja az ige: Ne a magad eszére támaszkodj.

Mert az embernek a bűneset következtében ez lett — nem a cselekedeteinek a mozgatója, hanem a gondolkozásának a rákfenéje. Itt még szó nincs cselekedetről. Itt arról van szó, hogy no, akik ezt mondjátok... Akik ezt gondoljátok, hogy ma vagy holnap majd elmegyünk ebbe a városba, és kalmárkodunk, nyerünk — itt még nem arról van szó, hogy van valamilyen bűnös cselekedet, hanem arról, hogy van egy gondolat, amely az a baj, hogy sok mindennel számol, csak egyedül az élő Istennel nem. Pedig pontosan először vele kellene számolni. Azt mondja Jakab: „Ho-

lott ezt kellene mondanotok: ha az Úr akarja és élünk, ím, ezt vagy azt fogjuk cselekedni.”

Ebben az igében olyan szépen van, hogy Isten soha nem azt akarja az embertől, hogy neki ne legyenek tervei, ne legyenek céljai vagy vágyai. A keresztyén élet nem egy fanatizált élet. Nem egy elvont valami. A hit a számunkra nem azt jelenti, hogy amit nem tudok megtenni, azt majd az Istenre bízom. Sokan így gondolkodnak, nem? Ami tőlünk telik, azt tegyük meg, amit meg nem tudunk, azt bízunk Istenre, majd elrendezi.

Itt az ige azt mondja: először azt kellene mondanod: „Ha az Úr akarja, ím, ezt vagy azt fogjuk cselekedni.” Tehát nem azt mondja, hogy ne legyenek neked ebben az esztendőben terveid, vágyaid, céljaid. Nem azt mondja a keresztyén embernek: te ne a földön járj, hanem a föld felett 2 m-rel lebegj valamilyen állapotban, valami szellemi, magasabb rendű állapotban. Nem. Azt mondja Isten igéje: nyugodtan ezt vagy azt kitűzheted célul, hogy ezt cselekszed. De először azt mondd: ha az Úr akarja, és élünk... Miért? Mert nem tőled függ.

Volt egy ismerősöm, megint fiatal koromból jut eszembe egy történet. Mezőgazdasággal foglalkozott, és a falunkban úgy volt, hogy az emberek mindig azt vetették, ami az előző évben jól ment és drága volt. Talán ismerős ez a gondolkozás: ha az előző évben a karfiol jó volt, akkor mindenki karfiolozott, mert az biztos megint jó lesz. A szomszédom például mindig kiszámolta, hogy hány sor karfiol fér a kertjébe, egy sorban hány tő lesz. Rögtön összeszorozta. Számolt 1 kg-mal egy fejet, beszorozta, hogy mennyi lesz annak a kilója, és szép nagy összeg jött ki, és boldog volt, hogy milyen nagy nyereségre fog szert tenni.

Igen ám, csak egy dologgal nem számolt, hogy jön egy kártevő, amely a palántáknak majdnem harmadát kiette. Aztán jött egy száraz nyár és rögtön nem lett 1 kg-os karfiol, csak 40 dekás. Mivel mindenki azt vetett, azt ültetett, le is esett az ára abban az évben. Végül alig maradt valami, talán a befektetett pénz vagy munka, ha éppen megtérült.

Ez a számítás. Erről mondja Jakab apostol, hogy ez az elbizakodottság, mikor valaki úgy gondol valamire, ami meg fog történni, hogy az valóban megtörténik. Nem tudja, hogy nem biztos, hogy úgy fog történni, azért, mert nem az ő kezében van az idő, nem az ő kezében vannak a körülmények, nem az övé a hatalom és erő. — Olyan szép az Ószövetségben, amikor megvallja Isten gyermeke az egyik igében: nála vannak az idők és az idők részei.

Kijózanít bennünket az ige, akik magunkban akarunk bízni, meg a mi tehetségünkben, a mi erőnkben. Valljuk meg őszintén, hogy ez át meg átjárja a környezetünket is.

Nem régen volt a TV-ben egy riport. Megkérdeztek egy orvost, szokott-e a betegnek utalni arra, hogy hívó ember, maga Istenben bíz, és ez a műtét Istentől függ? Érdekes volt a válasz, mert azt mondta az orvos: erről elég nehéz beszélni, mert akkor a beteg elbizonytalanodik. Ja, ha az orvos Istenben bíz, akkor már keveset tud. Ha Istenre hagyatkozik, akkor biztos, hogy nem bíz magában, és a beteg elbizonytalanodik.

Pedig, valljuk meg, mi tudjuk: ez nem így van. Tudjuk, hogy nincs az a szuper orvos, akinek ne kellene a műtét előtt imádkoznia: ha az Úr akarja, és élünk... Mert ezzel megvallja: nem az én tehetségem. Nem az én erőm. Én egy eszköz vagyok Isten kezében most, és ha Ő ad nekem jó gondolatot, ad kegyelmet, akkor ez a műtét fog sikerülni. — Ez a közgondolkodás: ha az orvos imádkozik, akkor biztos nem sokat tud, mert Istenre hagyatkozik.

Igen, milyen csodálatos dolog, amikor ez az ige arra biztat bennünket: ne a magad eszére támaszkodj. Bízd újra életed Krisztusra!

Egyszer egy faluban fordult elő, eléggé humoros eset volt. Bocsánat, hogy elmondom, de ide kívánczok. Néhány évvel ezelőtt történt, hogy a gyülekezetnek az éneket a kántor bácsi jelentette be a karzatról. Ő vezette az éneket. Van egy ilyen énekük: Istenre bízom magamat, magamban nem bízhatom. Ezt a kántor bácsi teljes jóindulattal és jóhiszeműen, de úgy jelentette be: énekeljük ezt és ezt az éneket, amely úgy kezdődik: Istenre bízom magamat, mert már magamban sem bízhatom.

Mi nem azért bízunk magunkat az Úrra, mert magunkban már nem bízhatunk, mert véget értek a lehetőségeink, véget értek az erőink, hanem bízunk magunkat Őreá, amikor megvannak a lehetőségeink, és úgy érezzük, hogy megvannak az erőink — holott ezt kellene mondanod...

Nézzük csak meg az igében, hogy ezek az emberek milyen határozottak. Ugye érezzük, hogy ebből az igéből mennyire érezni a határozottságot. Az a határozottság, hogy ti, akik azt mondjátok: ma vagy holnap elmegyünk ama városba és ott töltünk egy esztendőt, kalmárkodunk és nyerünk. — Ez volt a bűnük? Azt mondja az ige: nem ez volt a bűnük.

Én úgy értem ezt az igét, és úgy is mondom a magam életére nézve is, hogy nem ez volt a bűnük, hogy volt célkitűzésük. Nem az volt a bűnük, hogy ők nyereséget akartak a kereskedésük után. Melyik az a kereskedő, aki örül annak, ha mínuszba megy? Melyik vállalkozás az, amelyet akkor is csinálnánk, ha a mérleg mindig negatív, ha ráfizetéses? Nem egy természetes dolog, hogy az ember azt akarja: a munkájának legyen gyümölcse, nyerjen?

Itt nem az volt a baj, hogy az Isten igéje azt mondja a hívó embernek: igen, lehetnek neked ilyen célkitűzéseid. Nem az a baj, hogy egy másik

városba akarsz menni! A sorrend rossz. Sőt: nincs is sorrend eredetileg, mert csak magatokban bízva azt hiszitek, hogy tőletek függ minden. Holott azt kellene mondanotok: „Ha az Úr akarja és élünk” ez az első, a második: „Ím, ezt vagy azt fogjuk cselekedni,” — de ez valakitől függ.

A bűn az volt, amikor az ember magát az Istentől függetlenítette. A bűn ma is az, amikor az ember magát az Istentől függetleníti. Terveit, céljait, házasságát, gyermeknevelését, szabadidejét nem úgy osztja be, ahogy Isten igéje mondja, ahogy tanácsolja, ahogy vezetni akar engem, hanem azt magam. Én rendelkezem mindenről. Azt mondja az ige: a sorrend az: „ha az Úr akarja és élünk, ezt vagy azt fogjuk cselekedni.”

Amikor Jakab apostol írta ezt a levelet, akkoriban kezdett a feljegyzések szerint ez a nagy kereskedő-szemlélet kialakulni. Akkor kezdtek ezek a nagy városok feltöltődni. Kialakultak a nagy városok, nagy kereskedelmi központok. Megindult az árucseré, áruforgalom. Ezekről az emberekről lehet mondani, hogy szemfüles emberek, mert látják a lehetőségeket, látják valamiben a fantáziát. Tudják, mibe kell fektetni, mit kell csinálni. Csak egyet nem tudnak, hogy az idő nem az övék, az élet nem az övék. Micsoda a ti életetek! Bizony pára az! — Aki tudja, hogy a pára milyen, amikor kimegyünk reggel és ott a harmat, és egy félóra múlva nincs semmi, mert a meleg nyári nap teljesen felszippantotta, eltűnt az a kis pára. — Bizony, ilyen a ti életetek!

Azon a vidéken volt olyan, amikor lekaszáltak reggel és estére már megszáradt, mert olyan nagy meleg volt, és a kaszálnivaló sem volt sűrű rendben, hogy még forgatni is kelljen, hanem amit lekaszáltak, az a kis sarjúszéna, az már estére megszáradt. Reggel még ott volt, estére pedig halott.

Az utóbbi időben többször eszembe jutott, gondolok azokra az emberekre, akik reggel felkelnek, és estére pedig meghalnak. Bizonyára ma is lesz ilyen. Biztos, hogy Magyarországon akár egy autóbalesetben, akár szívinfarktusban, vagy valamilyen hirtelen halállal hal meg és reggel még nem gondolja, hogy ezt az estét sem fogja megélni.

Előre tudunk látni? Dehogyan tudunk! Van, aki előrelát? Igen. Ezért kell arra hagyatkoznunk, aki előre lát mindent. Ezért kell arra az Istenre hagyatkozni, aki uralkodik, aki az övéit szemmel tartja, és az övéit nagy gondoskodással körülveszi. — Ezért olvastam a Máté evangéliumából a lekiót. Ilyen Istenünk van, akiről azt mondja az Úr Jézus Krisztus a Hegyi beszédben: Jól tudja a ti mennyei Atyátok azt is, hogy mire van szükségetek.

A mi célkitűzésünktől függ, hogy mit akarunk elérni? Nem! Attól, hogy Ő ideadja-e nekünk, vagy nem. Jézus Krisztus úgy mutatja be az

Atyát, mint ajándékozó Istent. Azt mondja a másik helyen: „Ha ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékot adni, hogyan adna a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?”

Ezek az emberek mit akartak itt Jakabnál? Megszerezni azt, amit kérni is lehet. Megszerezni és elérni. Nyerészkedünk, kalmárkodunk és nyerünk. — Az eredeti szövegben nem is így van, hogy ott töltünk egy esztendő, hanem megcsinálunk ott egy esztendő. Kalmárkodunk és nyerünk. — Egy esztendő! Hát az tényleg egy esztendő lesz?

Emlékezzünk, hogy Elimelek és Naomi csak egy kis időt akart Moáb földjén tölteni, aztán 10 év lett belőle. Mert a gyerekek betegek lettek. Jaj, ilyen betegen ne menjünk vissza. Aztán meghaltak. Jaj, ne hagyjuk itt a sírt. — Nem tudom, mi volt akkor Naominak a gondolkozása. De úgy döntöttek, hogy csak addig, míg szárazság van, csak egy kis időre megyünk Moáb földjére, és lett belőle 10 esztendő és három sírhant. Mi-re azután Isten munkája visszahozza ezt az asszonyt Betlehem földjére árpaaratás kezdetén. — Nekem mindig olyan gyönyörű ez... Miért mentek el? Az éhség miatt. Mikor jönnek haza? Árpaaratás kezdetén, mikor suhog a kasza, a kalász dől, az aratók vígan énekelnek. Naomi megsze-gyenülten jön haza. Ő csak egy kis időt akart ott tölteni. Ott töltünk egy évet, kalmárkodunk és nyerünk.

Igen, el kell mondjam, hogy ez a szemlélet, ez az előre elhatározott, eldöntött, kitűzött célú szemlélet a vallási életbe is begyűrözött. Úgy, hogy külföldről bizonyos tanítók elég vastag könyvet írtak pl. a gyülekezet-építésről.

Nemrég fordult elő, hogy egy lelkipásztorral beszéltem. Voltunk egy konferencián, aki előadta a maga tervét és azt mondta: 3 év múlva a gyülekezetet megduplázzuk, a választói névjegyzék triplájára fog emelkedni, és ezzel együtt a bevétel — és ott sorolta a dolgokat, hogy lesz, mint lesz.

Eszembe jutott a néhai pomázi lelkipásztor. Aki ismerte Pap Lászlót, tudja, hogy határozottan mindig kimondta a véleményét.

Egyszer egy ilyen helyzetben azt mondta az én testvérem: és a Szentlélek?

Rajtunk áll a gyülekezetnek a léte? Rajtunk áll a gyülekezetnek a növekedése? Rajtunk áll a gyülekezetépítés csodája? Mintha Isten Lelke nem ezt művelné pontosan, hogy ott, ahol akar, és úgy, ahogy akar, életeket szül újjá. Embereket újít meg a megtérés által. Munkálja az oda-szánást, a követést, a hálát a szívben. Nosza, immár kalmárkodunk és nyerünk. Nem! Isten Lelkének a munkája. Holott ezt kellene mondanotok: „Ha az Úr akarja, és élünk”.

Milyen nagyszerű volt az, amikor a Bibliában azt olvassuk, hogy Pál apostol kitűz egy tervet. Elmegy Kis-Ázsiába ígét hirdetni. Akkor tudjuk a Cselekedetek 16-ból, hogy megjelenik neki látomásban egy macedón férfi (mert akkor még nem volt Szentírás, ami nekünk már van, akkor Isten még így is beszélt), és ez a macedón férfi kéri őt, hogy Európába jöjjön. Pál apostolék boldogok, mert azt mondják: megértettük, hogy odahívott minket az Úr. Nem oda akartunk menni, de megértettük, hogy oda hívott minket az Úr, a mi Istenünk.

Vagy ilyen csoda az, amikor Filepet Isten elveszi a samáriai ébredésből, ahol ott a hívókkal összebújva melegednének, és azt mondja: menj a Jeruzsálemből Gázába vivő útra, járatlan ez. Nem lesz könnyű út, de ott találkozik azzal a szerecsen komornyikkal, aki szegény nem érti az ígét. De Filep mellé ül és megmagyarázza neki a Krisztust, az Írásnak abból a helyéből kiindulva. Filep milyen hálás lehetett, hogy van egy ember, aki továbbmegy az ő útján örömmel. De Filep is így ment tovább az útján örömmel, mert tudott engedni: „Ha az Úr akarja...”

Egyik énekünkben van: Akaratod nekem mutasd meg szüntelen. Ne rejtőd el, Mesterem, tetszésedet.

Azt mondja nekünk ez az ige: nem a te hatalmadban van. Lehet tervezni, de az Úrra nézve tervezz, és az Úrra bízd magad teljesen. A magad eszére ne támaszkodj, mert nem ott lesz jó, ahol te gondolod. Nem ott fogsz nyerni és nem annyit, amennyit gondolsz, hanem az az Isten, aki fenntart és igazgat mennyet és földet, és aki az övéit számon tartja, annak a vezetésére bízd rá magad. Nem tudjátok, mit hoz a holnap. Elbizakodottságotokban dicsekedtek.

Az volt itt a baj, hogy ezek az emberek nagyon hamar kimondták a döntést: Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba és ott töltünk egy esztendőt.

Nem tudom, ha valaki el akarna menni egy évre valahova, az azt mondaná: ma este induljunk el!? Vagy legfeljebb holnap reggel induljunk el? Hát nem hetekkel azelőtt azt mondja: megtervezem azt az utat. Egy évre elmenni úgy... Ezek olyan elbizakodott emberek az ígében.

Az 1Mózes 11-ben levő ige jutott az eszembe, annyira ide illik. Amikor az emberek építik a Babel tornyát, mert fel akarnak menni Istenhez. Olyanok akarnak lenni, mint Isten, mert az Ördög ezt mondta nekik: olyanok lesztek, mint az Isten! Hát akkor tegyünk is ezért!

Építik ott szépen a tornyot, és akkor az Úr Isten, amikor látja ezt a nagy projektet, azt mondja: hát ezek mindent megtesznek, amit elgondolnak. Ezek mindent véghezvisznek, amit elgondolnak. Isten meg így néz az emberre: hát ezek mindent végbe visznek saját érdekükből, saját

dicsőségvágyukból, saját elbizakodottságukból ezek mindent végbevisznek, amit akarnak.

Mit fogunk mi végbevinni ebben az évben? Azt, amit mi akarunk, vagy azt, amit Ő akar? Mert nekünk ebben is, tudjátok, ki a legnagyobb példánk? Az Úr Jézus Krisztus. Mert az Úr Jézus Krisztus azt mondta: Atyám, ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te. Mert Ő mikor testet öltött és emberi formát vett fel, és hozzánk hasonló lett, példát adott abban is nekünk, hogy Ő teljesen rá akart hangolódni az Atya akaratára: Atyám, ne úgy legyen, ahogy én akarom... És nem is engedte magát letéríteni, hiába akarta Péter: Mentsen, Uram, nem eshetik ez meg teveled! Hiába akarta Júdás, hogy elárulja. Hiába akarta rávenni a gonosztevő a kereszten: szállj le a keresztről! Azért, mert Jézus Krisztus egy eleve eldöntött tervet és akaratot jött végrehajtani. Mert az Ő akarata megegyezett az Atya akaratával.

Az emberi akarat ilyen: dicsőségvágyból, nagyizólásból, fennhéjázással, magát felmagasztalva azt mondja: igen, én meg fogom csinálni! Megcsinálunk ott egy esztendő. És biztos benne, hogy ő végre is tudja hajtani. Micsoda a ti életetek!? Bizony pára az.

Éppen ezért ebben az esztendőben ne magunkban bízunk, hanem abban az Úrban, akié az életünk. Ezért legyen az életünk az Úrban és az Úrnál! Akkor már nem pára, hanem értelmes, célba jutó, az Úr akaratát cselekvő élet.

Befejeződik az ige ezzel a mondattal, amit sokszor nem is tudunk, hogy mit keres ott a végén: „Aki azért tudna jót cselekedni és nem cselekszi, bűne az annak.”

Itt pedig az a nagy bibliai igazság van a bűn szóra, amit úgy fordítunk: céltévesztés. Aki tehát tudna jót cselekedni, de nem cselekszi, bűne az annak. Nemcsak az volt itt a baj, hogy elmentek és kalmárkodtok és nyertek. Ha az ember magának kitűz valamilyen célt, és ha az az Isten céljával nem egyezik, akkor az azért baj, mert közben pedig nem azt teszi, amit Isten akar az ő életével, és amire Isten szánná az életét. Aki tudna jót cselekedni, de nem cselekszi, célt téveszt. Mert addig nem teszi azt, amit tennie kellene. Értjük ezt a bibliai igazságot? Közben nem azt csinálja, amit csinálnia kellene. Nem az Istenre figyel.

Adja az Úr, hogy ebben az évben azt tegyük, amit tennünk kell, amit Isten jelöl ki számunkra, akinek a kezében lehet az életünk azért, mert az Övé, mert megváltott, mert megőriz, megtart, gondot visel. Ezért adja az Úr, hogy ne a magunk eszére támaszkodjunk, hanem tegyük meg azt, amit Ő akar, hogy tegyük, hogy az Ő dicsősége még szebben tündököljön.

Azt mondja az ige: Akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, az Isten dicsőségére tegyétek.

Azt volt a baj, hogy amikor ezek eldöntik, hogy kalmárkodunk és nyerünk, csak egyetlen dolog maradt ki, a legfontosabb: hogy munkálja ez az Isten dicsőségét? Mert azzal számoltak, hogy növeli ez az én anyagi körülményeimet, az benne van, de az nem volt benne: itt hogy mutatkozik meg az Isten dicsősége? Mert a hívő ember célja mindig ez. Akinek nem ez a célja, az nem hívő, nem az Úré, nincs újjászületve, az a kárhozatban van. Amit én teszek, az az Isten dicsőségét munkálja-e, vagy nem? Az az Istenre mutat-e ebben a pogány, elveszett bűnös világban, vagy pedig nem?

Még arról is kellene szólnunk, hogy „Ha az Úr akarja” — ez lehet boldog hitvallásunk. Ez hitvallás. Ahol téged nem ismernek úgy, mint keresztyén embert, a környezetünkben, mint Jézus Krisztust követő embert. Mert költözött oda egy új szomszéd, de azt fogod neki mondani: „Ha az Úr akarja és élünk...” akkor már következtet arra, hogy igen, te valakiről bizonyosságot tettél. Te már kiejtetted az Úr nevét. Itt már magadat kicsivé tetted, magadat megaláztad az Úr előtt. Itt nem az van, hogy én nagy vagyok, az Úr pedig ilyen kicsike. Hanem itt arról van szó: néki növekedni kell, nekem pedig alább szállanom. Ilyen kicsi vagyok. Nem tudok én semmit. De ha az Úr akarja... Mert az Úr előtt nincs akadály.

Sok ember azt gondolja: az erő, a hatalom az övé. Isten azért küldet haza Gedeonnal 9700 embert, nehogy azt gondoljátok, mert ti mentek a háborúba és meggyőzitek az ellenséget. Nem! 300 emberrel is lehet, mert nem erővel, nem hatalommal, hanem az én Lelkemmel. — Ha az Úr akarja és élünk...

Legyen ez az alázatunknak a hitvallása. Az Úr előtti alázatunknak a hitvallása. Az Úr előtti hódolásunknak a bizonyossága. Legyen ez a gondviselésbe vetett hitünknek a bizonyoságtétele ebben az évben. A gondviselésbe vetett hitünk. Nem én tartom el magamat, nem én keresem meg a betevő falatot. Nem érdemlem meg a jutalmat. Hanem az én Atyám, aki jól tudja, hogy mire van szükségem, az ad hozzá kegyelmet, Ő ad hozzá erőt. Az Ő nevében bízunk!

Ott volt Dávid király. Templomot akart építeni, aztán Isten megérteti vele, hogy majd, ha én akarom. Pedig szent cél, nem? Lehet, azt mondja valaki: ebbe be lehetne fogni így is. Egy templomot felépíteni, az nem a legszentebb cél?

Egyszer Jeremiáshoz odamegy a nép, hogy lemenjünk-e Egyiptomba, vagy nem? Már össze vannak pakolva. Már mindent lerendeztek, mindent felmondtak, és megkérdik Jeremiást. Jeremiás azt mondja: ne

menjetelek le! Akkor azt mondják neki: ó, nem is Isten szól általad. És lemennek.

Minden engedetlenségnek, minden önmagunk felmagasztalásának, és minden elbizakodottságnak büntetése van. Minden engedetlenségnek, mert tulajdonképpen ez mind engedetlenség.

Adja az Úr, hogy ebben az évben járjunk az Úrral, és ne engedetlenül cselekedjünk. Figyeljünk Őreára. Mit akar Ő cselekedni és kérjük Isten Szentlelkét, tegyen bennünket késszé. Ahogy a Zsidó levél végén az a szép ige, amit sokszor áldásként szoktunk mondani: Tegyen késszé titeket minden jóra, akaratának cselekvésére. Azt cselekedjétek, ami kedves Őelőtte, a Jézus Krisztus által. Ettől szebbet és jobbat nem is lehet kívánni és mondani. Tegyen késszé bennünket Istennek a Lelke minden jóra, hogy azt cselekedjük, ami kedves Őelőtte, hogy járjunk méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére.

Egy énekverssel válaszoljunk: a 285,5 versét énekeljük:
 Ez esztendőtesti jókkal is, Uram, koronázzad,
 A szükséges mulandókkal is Házunk felruházzad;
 Földünket bő gyümölcsözéssel Munkálkodásunkra
 Áldd meg, hogy szükséges terméssel Szolgáljon javunkra.

Imádkozzunk!

Urunk, add, hogy előtted megalázzuk magunkat. Térdre hullva és borulva valljuk meg, hogy kisebbek vagyunk minden te jótéteményednél. Valljuk meg, hogy nem mi érünk el dolgokat, célokat, hanem te adsz nekünk kegyelemből mindent, és mindent megadsz, ami nekünk az életre és a kegyességre szükséges.

Bocsásd meg, Urunk, hogy mi sok mindent a magunk erejéből akarunk elérni, megvalósítani. Tudjuk, nem az a baj, hogy vannak célkitűzéseink, hanem az a baj, ha nem te vagy az első, ha nem azt mondjuk, ha nem úgy gondolkodunk, hogy ha az Úr akarja...

Bocsásd meg ezt a balgaságot, Urunk, hogy elrejtjük előlünk a Sátán, a szemünk előtt azt, hogy az időnk a mi kezünkben van, és nem a tiedben. Te rendelkezél felőle: akár még ezen az estén meghalhatunk, akár még ezen a napon visszajöhet Jézus Krisztus, lezárva a világnak az életét, és ítél majd élőket és holtakat. Engedd, hogy az evangélium, az örömhír üzenete vigyen hozzád közel bennünket, tanítson meg hinni benned, rád hagyatkozni, és nem magunkban bízni.

Bocsásd meg a csökönységünket, a keményszívűségünket, bocsásd meg ezt a magabiztosságot, Urunk, hogy amit akarunk, azt vég-

hezvisszük. Ha kell, másokon is átgázolunk. Saját önös céljainkat, érdekeinket védjük körömszakadtáig. Bocsásd meg, Urunk, hogy nem azt kérjük: mi a te célod az életünkkel, az időnkkel, a javainkkal, a testünkkel, a beszédünkkel. Bocsásd meg, hogy nem a te dicsőségedet kerestük, vagy keressük. Ó áldott Szentlélek, te tudsz nekünk adni új szívet, új indulatot.

Ámen.

Énekeljük a 285,6-8 dicséretet.

6. Kegyelmed s áldásod újítsad Te szent egyházadon:
Közelebbről azt szaporítsad Itt lévő nyájadon.
Gátold hazánkban áradását A sok gonoszságnak,
Fordítsd el eshető romlását Nemzetnek, országnak.

7. Tekintsd meg a szűkölködőket, Légy az árvák atyja,
Vigasztalja a kesergőket Szád édes szózatja,
Akkor betegágyukban nyögnek, Vidámitsd lelküket;
Ínségükben kik könyörögnek, Add meg kérésüket,

8. Végre midőn mind megavulunk Az esztendeinkkel,
Egymás után mi is kimúlunk Emlékezetinkkel:
Uram, sorsunkon könyörölvén, Vigy a dicsőségbe,
Minden bűnünket eltörölvén, Újíts meg az égbe'!